

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Stephani Thevpoli Bened. F. Patric. Veneti,
Academicarum Contemplationum Lib. X**

Piccolomini, Francesco

[Basel], 1590

VD16 ZV 12463

De Animis Sphaerarum. Cap. 8.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12918

nario utitur; quatenus cætera recipiunt ab ea suæ vitæ initium, medium, & finem. Præterea consideratur anima mûdi, ut rationibus, quasi feminibus grauida; ut pariens, ut parta seruans; suoque fine terminâs, & absoluens. Demum ternario utitur; quatenus disponit, quæ semper, quæ rarò, & quæ frequenter eueniunt. Iure itaque filia eius tres sunt dictæ. De quibus loquens ter maximus Mercurius in Asclepio inquit; Fatum tribus constare, Imarmene, quæ rerum omnium parit initia; Necessitate, quæ initia ad progressum cogit; demum Ordine, id est dispositione temporis. Per has itaque Parcas indumentis albis, hoc est, cõditionibus inuiolabilibus indutas; quæcunque in Ideis, quasi in Glomo sunt inuoluta, euoluuntur, & explicantur in corpora. Hæc de Parcis explicata, consentanea sunt principiis Academicorum: ex opinione Aristotelis, secus esset dicendum. Quæ enim Platonici ad mundi animam, eiusque vires referunt; Peripatetici, vel ad Deum, vel ad naturâ sub Deo ordinatam, esse referenda existimant.

De Animis Sphærarum.

CAP. VIII.

Animam mundi, veluti ducem, insequuntur duodecim animæ duodecim sphærarum mundi; octo scilicet cœlestium orbium, & quatuor elemëtorum. Hoc eleganter protulit Plato in Phædro inquit; Magnus utiq; Dux in cœlo Iupiter, citans

citans alatum currū, primus incedit, exornās cuncta, prouideq; disponens. Hunc sequitur Deorū, Dæmonumq; exercitus per vndecim partes ordinatus. Permanet autem Vesta in Deorū æde sola, &c. Hæc Plato. Magnus Dux est anima Mundi. Exercitus vndecim Deorū, sunt vndecim animæ cœlorū, & trium elementorū: & dicuntur exercitus: quoniam eas animas, aliq; deinde Dæmonū, & hominū insequuntur; & aliq; insequuntur alias ratione diuersitatis conditionū, & propensionū. Vesta, quæ in æde Deorum sola permanet, est anima terræ: cum enim cæteræ sphæræ vertantur in orbem, sola terra in suo loco requiescit. Ex his patet decipi eos, qui putarunt per vnā mundi animam omnes cœlos, & elementorū sphæras vitā recipere; manifestè enim Plato diuersas eorum esse animas affirmat: neq; etiam est rationi cōsentaneum, vt anima vna, tot distincta corpora, motibus adeò diuersis, tamq; diuersa velocitate moueat. Sic ex octo sphærarum animis, & ex anima mundi, chorus nouem Musarum confurgit. Et hæ sunt Syrenæ, cum quibus recinunt Parcæ, & ad quarum harmonicos cantus sua munera dicuntur obire; quatenus certis numeris, cum lætitia, per commensuratos cœli motus, cuncta perficiunt: est enim cœlū, vt dicebat Pythagoras, Lyra Dei; ad cuius sonum cuncta numerosè saltant, & canūt. Propterea cecinit Orpheus, opificem vniuersa custodire; quia æreos baculos sumens, tympano

tantopere personat, vt Deos omnes ad se conuertat. Et quoniam animæ supra se mentem habent; ideo Apollo, qui Musis præest, est inês animæ mundi. Nonnunquam tamen nomine Apollinis anima Solis denotatur: nam respiciendo ad varia munera, diuersasque proprietates; modò hoc, modò illud dicere valemus; vt etiam nomine Iouis nonnunquam mens prima denotatur, vt dum cecinit Orpheus: Mens idea omnium: nonnunquam anima orbi Iouis destinata: nonnunquam demum anima mundi, vt à Platone in Phædro; dicimus enim Cælum denotare Deum; Saturnû, mentem; Iouem verò, animam mundi. Animæ itaque cælorum vnà cum anima mûdi, chorum Musarum cõstituunt; & sunt nouem Syrenæ: non illæ quidem, quæ humanas aures corporea voluptate demulcentes, nos deuiant à recto cursu; quales sunt Syrenæ numero tres in Mari, quasi in voluptatû materia, & pelago, à Poetis excogitatæ: sed hæ sunt Syrenæ diuinæ, ad conuenientem finem nos inuitantes; quæ per octo tonos, octo sphærarum; & per concentum, qui ex omnibus confurgit, Dei facultatem canunt, & vnà cum cælis enarrant Gloriam Dei.

Propterea cecinit Orpheus:

Tu totum cælum canora cithara temperas.

De